

РЕШЕНИЕ

№ 366

гр. София, 20.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 50 състав,
в публично заседание на 10.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Николова

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **11310** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 - чл.207 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба от Л. М. М., с ЕГН [ЕГН], чрез адв. Ю., с която е предявен иск, заявен с правно основание чл.203 АПК, вр. чл.82, ал.1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО /Общ регламент относно защитата на данните/ /GDPR/, вр. чл.39, ал.2 ЗЗЛД, вр. чл.1, ал.1 ЗОДОВ, за присъждане на сумата в размер на 1000 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, изразяващи се в притеснения, страх и опасения за възможна злоупотреба с личните му данни, станали достъпни вследствие т.нар. „хакерска атака“, при която от електронните масиви на НАП неправомерно е била изтеглена информация в голям обем, съдържаща множество лични данни на български граждани. Отговорността на НАП се иска да бъде ангажирана в качеството ѝ на администратор на лични данни с твърдение, че НАП чрез нейни органи и служители е допуснала нарушения на чл.24 и чл.32 GDPR и чл.59, ал.1 ЗЗЛД, нарушила е и разпоредбите на чл.45, ал.1, т.6 ЗЗЛД като не е обработила личните данни по начин, който да гарантира подходящо ниво на сигурност като се приложат подходящи технологии и организационни мерки; на чл.64

ЗЗЛД, като намира, че не е изпълнено задължението за извършване на оценка на въздействието на предвидените операции по обработване на личните данни върху тяхната защита; на чл.66, ал.1 и, ал.2 ЗЗЛД, чл.67 и чл.68 ЗЗЛД. Претендира се и законната лихва върху размера на обезщетението, считано от 15.07.2019 г. до окончателното ѝ изплащане. Претендират се и направените по делото съдебни разноски, както и адвокатско възнаграждение за процесуалния представител на ищеца по чл. 38, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 3 от ЗАдв.

Относно търпените от него вреди ищецът сочи, че той се е почувствал незащитен от държавата, т.к. на показ били изложени имената му, ЕГН, документи за самоличност, телефонни номера, информация за доходите му и адреса, на който живее. Страхувал се да не бъде изнудван, заплашван, нападнат физически или отвлечен, с оглед изтеклите данни за неговите доходи и адреса му. Страхувал се с личните му данни да не бъде злоупотребено, притеснявал се да не бъде отчуждено имуществото му, да не бъде злоупотребено с банковите му сметки или да бъдат изтеглени кредити на негово име.

В съдебно заседание ищецът, редовно уведомен, се представлява от адв. Ю., който поддържа жалбата и моли да бъде уважена изцяло претенцията на ищеца. Претендира разноски по представен списък.

С постъпилия отговор ответната страна - Национална агенция за приходите е оспорила исковата молба като недопустима, а евентуално – и неоснователна. За недопустимост на иска сочи аргументи, че ЗОДОВ е приложим само за имуществени вреди, а с исковата молба се претендират неимуществени. Също така, счита, че докато не се разреши въпросът относно издаденото срещу НАП НП № 004/28.08.2019 г., искът не може да се разглежда. Излага съображения за неоснователност на предявения иск, както по основание, така и по размер, тъй като не е ясно от кой конкретно акт на НАП или на нейни органи са настъпили вредите. Счита за неоснователно възражението за неполагане на достатъчна грижа от страна на НАП за защита сигурността на данните. Твърди, че нерегламентираният достъп до информационната система на НАП е вследствие на престъпление. Соци, че веднага след узнаването за този нерегламентиран достъп НАП е предприела незабавни мерки за сигурност и преустановяването му. Счита, че не са налице данни да се приеме, че този неоторизиран достъп е резултат от действия или бездействия на НАП или нейни органи/служители. Посочва, че ищецът не е положил необходимата грижа да разбере какви конкретно негови данни са били обект на достъп. В резултат на посегателството са засегнати частични данни за определени физически или юридически лица, които са във формат, който изисквал допълнително обработване, за да могат те да бъдат използвани. Поради това намира за недоказано твърдението за претърпени от М. неимуществени вреди. Моли за отхвърляне на иска. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание се представлява от юрк. Л., която оспорва предявения иск и пледира за отхвърлянето му, като неоснователен и недоказан. Подробни съображения излага в писмени бележки. Не оспорва изтичането на личните данни на ищеца, но счита, че няма депозираните доказателства за изтекли негови лични данни, тъй като от представената по делото разпечатка за заявка към НАП не било видимо ЕГН и три имена на лицето, за което е подадена заявката.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция.

Административен съд София-град, Второ отделение, 50-ти състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото е установено, а и не се спори между страните, че поради нерегламентиран достъп, вследствие на умишлени престъпни действия от страна на неизвестно лице, осъществен на 15.07.2019г., е изтекла информация от информационните масиви на НАП, съдържаща лични данни на над 5 милиона българи.

По делото е представена извадка от получен SMS от дати 01.08.2019 г. и 12.08.2019 г., със следното съдържание: "НАП: По заявка номер 4710 ИМА неправомерно разкрити лични данни". Не е посочен телефонният номер, на който е получен посоченият SMS. Ответникът не оспорва фактът, че по отношение на ищеца Л. М. са налице неправомерно разкрити лични данни.

По делото се представиха доказателства, че след изтичането на лични данни от информационните масиви на НАП, последният е информирал за това Софийска градска прокуратура, Комисията за защита на личните данни, Главна дирекция „Борба с организираната престъпност“ в МВР и специализираните звена в Държавна агенция „Национална сигурност“.

Със Заповед № ЗЦУ-586/30.04.2014 г. на изпълнителния директор на НАП е наредено да се внедри СУСИ по стандарт БДС ISO/IEC 27001: 2006 в НАП.

Със Заповед № ЗЦУ-1436/15.10.2018 г. на изпълнителния директор на НАП са утвърдени "Указания за разработване, попълване и/или зареждане с данни на образци на документи и приложения, утвърдени на основание чл. 10, ал. 1, т. 5 и т. 7 ЗНАП", "Указания за обозначаване и работа с информация", "Указания за попълване на образци на процедура", "Указания за попълване на образца на инструкция" и др.

Представена е и Заповед № ЗЦУ-733/17.06.2016 г. на изпълнителния директор на НАП, с която са утвърдени "Процедури с приложения към тях на отдел "Превенция на финансовата и информационна система" в Инспекторат на НАП, "Вътрешни правила за мрежовата и информационна сигурност, а именно: Правила за ползване на електронна поща и Интернет в НАП, версия 3.0; Правила за ползване на мрежови файлови ресурси в НАП, версия 2. 0; Правила за правата и задълженията на потребителите, ползващи информационни активи в НАП, версия 2.0; Правила за работа от разстояние в НАП, версия 2.0; Правила за работа с преносими информационни активи в НАП, версия 2.0; Правила за управление на достъпа до информационни активи и услуги в НАП, версия 2.0. Със същата заповед е утвърдена и "Политика по информационна сигурност на НАП", версия 3.

Със Заповед № ЗЦУ-1236/21.08.2019 г. на изпълнителния директор на НАП е утвърдена процедура ИС17 "Администриране на информационна система в НАП", версия В.

Със Заповед № ЗЦУ-482 от 01.04.2019 г. на изпълнителния директор на НАП са определени служители от НАП с администраторски достъп до информационните активи и услуги на НАП.

Представена е и Заповед № ЗЦУ-83 от 23.01.2013 г. на изпълнителния директор на НАП, с която е определен вида, съдържанието, реда за създаване, поддържане и достъп до регистъра на НАП и базите данни за задължените лица, формата и елементите на данъчно-осигурителната сметка и сроковете за съхранение на архивираната информация.

Изготвен е списък на видовете операции по обработване на лични данни, за които се изисква извършване на оценка на въздействието върху защитата на данните съгласно чл. 35, пар. 4 от Регламент (ЕС) 2016/679.

Със Заповед № ЗЦУ-1596/29.11.2017 г. на изпълнителния директор на НАП са утвърдени "Указания за унищожаване на информация и информационни носители в НАП, ведно с приложенията към него, както следва: Препоръчителен софтуер за изтриване на информация и верификационна проверка; Описание на методите и минимални препоръки за санитарна обработка на данни и софтуер и Образец на Протокол за унищожаване на информация и/или информационен носител (л. 216-230).

По делото са представени и Вътрешни правила за оборот на електронни документи и документи на хартиен носител в НАП, утвърдени със Заповед № ЗЦУ-535/11.05.2016 г. на изпълнителния директор на НАП.

В НАП е утвърдена Инstrukция № 2/08.05.2019 г. за мерките и средствата за защита на личните данни, обработвани в НАП и реда за движение на преписки и заявяване на регистри. Като приложение № 1, към чл. 24, ал. 2 от Инstrukцията, служителите на НАП попълват декларация за това, че ще пазят в тайна личните данни на трети лица, станали им известни при изпълнение на служебните им задължения, няма да ги разпространяват и да ги използват за други цели, освен за прякото изпълнение на служебните им задължения.

Утвърдена е Политика по информационна сигурност на НАП, версия 3. 0 от м. май 2016 г.

В хода на извършена проверка от страна на КЗЛД е установено, че при осъществяване на дейността си, НАП в качеството си на администратор на лични данни не е приложила подходящи технически и организационни мерси, в резултат на което е осъществен неоторизиран достъп, неразрешено разкриване и разпространение на лични данни на физически лица, в различен обем. Затова, председателят на КЗЛД е издал НП № 004/28.08.2019 г. на НАП за нарушение на чл. 32, § 1, б. „б“ от Регламент /ЕС/ 2016/679. НП не е влязло в сила, предвид оспорването му пред СРС.

Представени са и доказателства, видно от които след узнаването на неоторизирания достъп, на основание чл. 33 от Регламент /ЕС/ 2016/679, НАП незабавно уведомява КЗЛД, с писмо изх. № ЕП-37-00-137 от 16.07.2019 г. по описа на ЦУ на НАП и Софийска градска прокуратура, с писмо изх. № 11-02-231 от 17.07.2019 г. по описа на ЦУ на НАП – за наличие на данни за извършено престъпление чрез осъществен неоторизиран достъп до информационната система на НАП и разпространение на защитена информация на граждани, обработвана от Агенцията, както и за предприемане на незабавни действия за образуване на наказателно производство по случая.

По делото се представиха от ответника и 2 бр. Удостоверения от НАП и заповед от 17.06.2020 г. за оправомощаване на издателя на едно от удостоверенията.

За доказване на претърпени неимуществени вреди от страна на М. по делото се събраха и гласни доказателства, като в качеството му на свидетел беше разпитан Д. А. А.. Свидетелят посочва, че знае за какво се води настоящото дело като той също водел идентично такова с НАП. Разбрал, че са изтекли личните данни на М., т.к. последният споделил притесненията си за телефонните измами, за фишинг измамите, че дебитната му карта се блокира и че при покупки в магазина на каса му казвали, че му е изтекъл ПИН кода. Често двамата говорели като М. бил променен, притеснявал се от изнудване и от нелоялна конкуренция. В момента М. не работел, но през 2019 г.,

когато са му били изтекли личните данни, бил полицаи. Чувствал се несигурен, получавал постоянно СМС-си, че са му блокирани карти.

При така установените факти, настоящият съдебен състав на АССГ достигна до следните правни изводи:

Съдът намира подадената искова молба за допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество. Същата касае твърдение за претърпени неимуществени вреди от незаконосъобразно бездействие от страна на ответника, довело до неимуществени вреди за ищеца.

По отношение допустимостта и реда за разглеждане на предявените искове за обезщетение и лихва върху главницата се е произнесъл ВАС с определение № 3611/10.03.2020 г., постановено по адм. д. № 2722/2020 г. на ВАС, V отд. ВАС е посочил, че процесуалният ред, по който засегнатият субект може да търси обезщетение и отговорност за причинените вреди, поради неправомерно обработване на личните му данни, е уреден в глава XI "Производство за обезщетения" от АПК. В зависимост от правната характеристика на източника, от който се претендират вреди – административен акт, действие или бездействие, в чл. 204, ал. 1 – 4 АПК законодателят е предвидил различни процесуални възможности за реализиране на правото на обезщетение, а именно след отмяна на административния акт по съответния ред – чл. 204, ал. 1 АПК; при предявяване на претенцията за обезщетение в производството по оспорване на административния акт – чл. 204, ал. 2 АПК; при установяване на незаконосъобразността на акт, който е нищожен или оттеглен в производството по иска за обезщетение – чл. 204, ал. 3 АПК и при установяване на незаконосъобразността на действието или бездействието от съда, пред който е предявен искът за обезщетението – чл. 203, ал. 4 АПК.

По отношение на местната подсъдност на исковите, тричленен състав на ВАС, е определил с определение № 16428/03.12.2019 г., че именно АССГ е местно компетентният съд да разгледа предявените искове.

Тъй като в настоящия случай вредите се претендират от незаконосъобразно бездействие на администратора на лични данни, незаконосъобразността на бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение – чл. 204, ал. 4 АПК. Съгласно чл. 203, ал. 2 АПК, за неуредените въпроси за имуществената отговорност по ал. 1 се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ. В допълнение, в сила е чл. 203, ал. 3 АПК (Нова – ДВ, бр. 94 от 2019 г.), съгласно която по реда на глава единадесета се разглеждат и исковите за обезщетения за вреди, причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, като за имуществената отговорност и за допустимостта на иска се прилагат стандартите на извъндоговорната отговорност на държавата за нарушение на правото на Европейския съюз, а съгласно чл. 2в ЗОДОВ (Нов – ДВ, бр. 94 от 2019 г.), когато вредите са причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, исковите се разглеждат от съдилищата по реда на АПК за вреди по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ. Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема подаденият иск за допустим и като такъв следва да бъде разгледан по същество и по реда на глава XI АПК, вр. чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК, гражданите и юридическите лица могат да предявят искове за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Идеята е неблагоприятните последици от евентуално положително

за увредения решение, да бъдат понесени от бюджета на това учреждение, в чиито състав са причинителите на вредите. Съдът приема, че тъй като твърденията са за вреди, причинени от незаконосъобразно бездействие на служители на НАП, пасивно легитимиран по иска с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е именно НАП. Отговорността по ЗОДОВ е деликтна, като се отличава от общата деликтна отговорност досежно деликвента, както и досежно спецификата на причинната връзка - вредите трябва да са причинени при или по повод упражняване на административна дейност. За противоправността, вината и вредите приложимият материален закон не установява отклонения от общия състав на деликтната отговорност.

Ищецът претендира присъждане на обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, вследствие на незаконосъобразно бездействие от страна на служители на НАП, изразяващо се в неизпълнение на задължения, произтичащи от чл. 59, ал. 1 от ЗЗЛД, чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/.

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, касаещ претенция от незаконосъобразно бездействие предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразно бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност; вреда от такова бездействие и причинна връзка /пряка и непосредствена/ между незаконосъобразното бездействие и настъпилия вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред. Съгласно чл. 204, ал. 4 АПК, незаконосъобразността на бездействието се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение.

Съдът намира, че е налице първата предпоставка на визираната в чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ хипотеза, а именно налице е незаконосъобразно бездействие от страна на държавен орган да изпълни вменено му от чл. 59, ал. 1 от ЗЗЛД, чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/ задължения.

Легално определение на термина "бездействие" няма. Под "действие", респективно "бездействие", следва да се разбира всяко такова, извършено от държавен орган или длъжностно лице, което не е юридически акт, а тяхна физическа изява, но не произволна, а в изпълнение или съответно неизпълнение на определена нормативна разпоредба. Предмет на защита в производството по чл. 256 от АПК е бездействието на административния орган, когато последният е задължен да извърши определени действия по силата на нормативен акт. Не всяко неизпълнение на задължение на административен орган представлява бездействие по смисъла на чл. 256, от АПК, а само неизвършването на фактически действия, при наличието на нормативно установено задължение за извършване на такива. Съставомерно в този случай е липсата на активно поведение /бездействие/ на компетентен орган да

извърши конкретни фактически действия.

От твърденията в исковата молба, както и от събраните по делото доказателства се установява, че конкретното бездействие, от което се твърди, че са претърпени вредите е изтеклата на 15.07.2019 г., вследствие нерегламентиран достъп и престъпно деяние от неизвестно лице, от електронните масиви на НАП, информация съдържаща лични данни на ищеца. В резултат на неоторизирания достъп до сървър на НАП, съдържащ информация относно личните данни на ищеца се създали притеснения и опасения у последния, да не бъде злоупотребено с тях. По факта, че на посочената дата, поради нерегламентиран достъп, е изтекла информация от информационните масиви на НАП, съдържаща лични данни на ищеца, по делото не се спори. По делото единствено се представи извадка от получени на 01.08.2019 г. и 12.08.2019 г. SMS, със следното съдържание: "НАП: По заявка номер 4710 ИМА неправомерно разкрити лични данни". Не е посочен телефонния номер, на който е получен посоченият SMS и дали тази справка касае именно ищеца. Не се представиха доказателства за установяване на обстоятелството кои конкретно лични данни на М. са достъпени. Процесуалният представител на ищеца, в уточнителна молба посочва, че това са три имена, ЕГН, документи за самоличност, телефонни номера, информация за доходите му и адреса на който живее. Доказателства в тази насока, обаче не бяха събрани, като не се представиха и доказателства ищецът да е направил справка в НАП, от която да установи кои конкретно негови данни са изтекли. Изводът е, че липсата на каквито и доказателства, че ищецът е узнал, че са разкрити негови лични данни, в какво се изразява разкриването на данните – какви по вид данни са разкрити, има ли действително реална заплаха, в какво би могла да се изразява заплахата, съобразно вида на данните, които са изтекли, не обосновава наличието на предпоставка за претърпени от ищеца вреди.

Според нормата на чл. 59, ал. 1 от ЗЗЛД, администраторът на лични данни, в случая НАП, като отчита естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете за правата и свободите на физическите лица, прилага подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с този закон. При необходимост тези мерки се преразглеждат и актуализират. Същото задължение се съдържа и в чл. 24 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/, а в чл. 32 са предвидени конкретните мерки които следва да се предприемат. Обстоятелството, че е изтекла информация от сървърите на НАП, който

факт е безспорен по делото, вследствие неоторизиран достъп безспорно, според настоящия състав на съда, сочи на противоправно бездействие на ответника да изпълни произтичащи от посочените разпоредби задължения да осигури достатъчна надеждност и сигурност на информационната си система, да защити физическите лица във връзка с обработването на личните им данни по см. на § 1, т. 4 от ДР на ЗЗЛД, вр. чл. 4, т. 2 от Регламент (ЕС) 2016/679, в т. ч. правото на защита на личните им данни.

Настоящият съдебен състав приема, че именно техническата уязвимост на информационната система на НАП е довела до нерегламентирано разкриване и разпространение на личните данни на ищеца, а тя е вследствие от неприлагането на подходящи мерки за защита. Ако системата беше ефективно и надеждно защитена, то не би се стигнало до пробива ѝ, довел до разкриване личните данни на ищеца. Немислимо е в процесния случай изпълнение на конкретната задача по прилагане подходящи технически и организационни мерки без изпълнение задачата по предотвратяване на престъплението, защото връзката между двете задачи е пряка и логична – бъде ли изпълнено по необходимия ефективен начин задължението по предотвратяване изтичането на лични данни, то не би следвало да е възможно злоумишлено деяние, престъпно посегателство по смисъла на НК и обратно, след като е налице деяние по смисъла на НК, това означава, че задачата по предотвратяване на престъплението и предотвратяване неправомерно достъпена база данни, не е била изпълнена в необходимата степен. В тази връзка доводите на ответника, че престъпното деяние не е обусловено, респективно само по себе си не поставя под съмнение мерките за сигурност, са неоснователни. Именно НАП е следвало да извърши анализ на тези обективни факти, да съобрази поведението си с тях, за да гарантира запазване и предотвратяване изтичането на личните данни на ищеца. Фактът, че е извършена хакерска атака, с която е пробита информационната система на НАП, безспорно доказва, че не са предприети подходящи технически и организационни мерки за защита на обработването на личните данни на ищеца, което е достатъчно да бъде направен извод за незаконосъобразно бездействие на НАП. НАП, в качеството си на администратор на лични данни по смисъла на чл. 4, т. 7 от Регламент ЕС 2016/679, при осъществяване на дейността си, е следвало да предприеме ефективни мерки за предотвратяване злоумишлен достъп до личните данни на ищеца. В конкретния случай това не е постигнато. Ответникът не е изпълнил задължението си по предотвратяване на престъпление и опазване изтичането на лични данни, като от

незаконосъобразното му бездействие М. твърди настъпил за него вредоносен резултат. Бездействието на НАП е незаконосъобразно, противоречи на нормативни изисквания на чл. 59, ал. 1 ЗЗЛД, чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/. В случая са ирелевантни доводите на ответника, че след 15.07.2019 г., когато е осъществен нерегламентиран достъп, НАП е предприела мерки за защита личните данни.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че е налице първата предпоставка за ангажиране на отговорността на НАП, представляваща незаконосъобразното бездействие по предприемане на необходимите и ефективни действия, произтичащи от чл. 59, ал. 1 от ЗЗЛД, чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/ 679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/ задължения.

Втората предпоставка за ангажиране на отговорността на НАП е наличие на претърпяна вреда от страна на ищеца от това незаконосъобразно бездействие. М. твърди, че се страхувал да не бъде изнудван, заплашван, нападнат физически или отвлечен, с оглед изтеклите данни за неговите доходи и адреса му. Изброените емоционални сътресения безспорно представляват вид неимуществени вреди, но съдът намира, че те не са пряка и непосредствена последица от изтичането на личните данни на ищеца. В същото време настъпването на вредите не е установено по несъмнен и категоричен начин. За да бъде основателна и уважена претенцията за обезвреда, следва по категоричен начин да се установи, че са настъпили претендираните от М. неимуществени вреди и че те са резултат от незаконосъобразното бездействие. Преживеният стрес и притеснение следва да са такива, че да доведат до промяна в качеството на живот на ищеца, т. е., не просто да са преживени, но и да са довели до някаква промяна в поведението на същия. Изложените в исковата молба и уточнителна молба от Л. М. конкретно сочени като претърпени от него вреди, останаха недоказани по делото. Същите се твърдят, но по делото не бяха събрани доказателства, които да подкрепят и докажат твърденията му за преживян от него силен стрес от изтичането на личните му данни и преживян страх да не се злоупотреби с имуществото и банковите му сметки. За да се установи реално настъпване на сочените нематериални вреди – притеснение и др. следваше да се представят по делото доказателства за притежавани от ищеца имоти и банкови сметки, за които се страхува да не станат обект на престъпно отчуждаване. Наличното за ищеца имущество остана

недоказано, като съдът няма как да приеме, че е налице реален страх и притеснение от злоупотребата с нещо, за което не знае дали реално съществува. Освен това, за извършването на злоупотреба с имущество и банкови сметки, е необходим номер на лична карта и адрес, освен три имена и ЕГН, а както се посочи, не е ясно дали номерът на личната му карта и адреса му са разкрити при неправомерния достъп до лични данни.

На следващо място, всички изброени в исковата молба емоционални състояния, неподкрепени с доказателства по делото, противоречат на поведението на ищеца, който като е разбрал че е налице неправомерно разкриване на личните му данни, след изтичането на информацията не е сторил необходимото, за да установи какви са конкретно личните данни, които са разкрити. Обстоятелството, че не е установил обема на разкритите му лични данни означава липса на заинтересованост у М. да установи какво точно по отношение на него е разкрито. След като не е направил справка за уточняване на обема на достъпените негови лични данни, не може да се говори за някакво сериозно притеснение у него, което да породи основания за обезвреда на сочените неимуществени вреди. Човек, преживяващ силен емоционален стрес от дадена ситуация, в конкретния случай от разкриването на личните му данни, би направил всичко зависещо от него, за да установи какво е разкрито и как би могло това, което е разкрито да бъде променено. Действително три имена и ЕГН не могат да се променят, но ако е разкрит номерът на личната карта на ищеца, последната може да бъде сменена. И тук именно от значение за установяване на наличието на действителна, реално претърпяна вреда от силен стрес, е наличието на активно поведение на пострадалото лице да установи кои негови данни са достъпени, за да може да предприеме мерки, с които до известна степен да се защити.

Предвид изложеното, съдът като приема за недоказана причинната връзка между незаконосъобразното бездействие на ответника и претърпяната от ищеца вреда, намира, че искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Предвид изхода на спора и на основание чл.10, ал. 4 ЗОДОВ във вр. с чл.78, ал.8 ГПК във вр. с чл.144 АПК във вр. с чл.37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Ръководен от изложените съображения и на основание чл. 203 АПК, Административен съд София - град, Второ отделение, 50 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ предявения от Л. М. М., с ЕГН [ЕГН], чрез адв. Ю., срещу Национална агенция за приходите иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, за присъждане на сумата от 1 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на незаконосъобразно бездействие на ответника, за периода от 15.07.2019 г. до предявяване на исковата молба, изразяващо се в неизпълнение в достатъчна степен на задължение по чл. 59, ал. 1 ЗЗЛД и по чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на лични данни ЕС 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г. /GDPR/, а именно да гарантира достатъчно ниво на сигурност на обработваните от него лични данни на ищеца, довело до неразрешено разкриване или достъп до личните му данни, ведно със законната лихва върху главницата считано от 15.07.2019 г., евентуално от датата на подаване на исковата молба, до окончателното изплащане на сумата, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Л. М. М., с ЕГН [ЕГН] да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 100, 00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: